

Имаше и вътрешни безредици. Болярът Груица се отказа да му се покорява и разпусна стотниците. Париците на боляра Денко напуснаха господари си, побегнаха в гората и станаха разбойници. Борил надумваше недоволните власти и ги насъскваше към неподчинение. Разгневен от това, че царят ^{не} даде родопските области нему, а на братовчед му Слав, деспотът ~~много~~ почна да върши това, което навремето Иванко правеше срещу Асена. И мнозина недоволници виждаха вече в него бъдещия Калоянов заместник. Всички врагове на богомилите, недоволните от възвеждането на католичеството, по-заможните власти, които виждаха как имотите им се разсипват от данъци за бран и оръжия, всички тайно минаваха на страната на Борила. И нов заговор скришно и неусетно почна да плете мрежи в мрака на недоволството, завистта, алчността...

Калоян виждаше всичко. Затова най-напред се загради с верни телохранители, които ден и нощ пазеха с остър взор вратите на покоите му. Те бяха ^{аз} нечелникът Радул, ^{войводата Сергей} ~~стратегът~~ Константин и войводата Манастиър. Единият преден и верен като куче, вторият снажен великан, който с голи юмруци душеше дивеча на лов, третият хитър и ловък куманин, който от пръв поглед познаваше кой иде със зло намерение и кой таи нещо недорочестиво в сърцето си.

Веднага след разправата във Филиповград, Калоян бързо се върна назад, срути до основи кулата на боляра Груица, него самия заповяда да посекат, прати потеря срещу разбойниците, назначи Борил кастрофилакт на Червен, за да не се среща често с непокорните ^{Търновци} власти и в началото на 1206 година, потегли към Димотихон.

От тогава почна страшната, непосилна борба на Калояна.

Това беше великата бран за която бе мечтал още от юноша. С кораво сърце и корава ръка той поведе неизброимите си пълчища към Тракия и Долна земя, помете като грозна буря, като черен ^{всички размирни тигрови} ~~всички димитрови~~ ^{изсели} мор стетици села, и якни крепости, ~~изстреби е хиляди ромей, пресе-~~